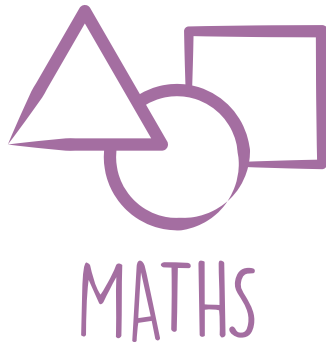

Luisteren en ordenen van verhalen 2.0

Ref. 30755

Luisteren en ordenen van verhalen 2.0

Ref. 30755

INHOUD

- 1 AUDIO MP3 (ONLINE) met 6 klassieke sprookjes verteld in verschillende talen.
- 32 AFBEELDINGEN van 11,2 x 7,8 cm, behorende bij de 6 sprookjes.

Elk verhaal heeft een gekleurd kader en een ander pictogram op de achterkant om het gemakkelijker te maken de kaarten in dezelfde volgorde te groeperen.

Het materiaal is ecologisch, komt uit duurzame bossen, bestaat uit een hoog percentage gerecycled materiaal en is 100% recyclebaar.

Het is een dik, bestendig, zeer duurzaam materiaal van hoge kwaliteit.

AANBEVOLEN LEEFTIJD

Het wordt aanbevolen voor kinderen van 3 tot 6 jaar, maar kan ook gebruikt worden door oudere kinderen en/of kinderen met speciale behoeften.

PSYCHO-PEDAGOGISCHE DOELEINDEN

RANGSCHIKSPEL waarin vele aspecten van de psychologische ontwikkeling van het kind aan bod komen:

1. Verkrijgen van begrip van het verloop van de tijd.
2. Ontwikkeling van logisch rangschikken door de afbeeldingen in de goede volgorde te leggen.
3. Leren van tijdsbegrippen (daarvoor, daarna, later,...).
4. Ontwikkeling luistervaardigheid.
5. Stimulering en verrijking van de taal: het kind wordt gestimuleerd te praten en begint structuur in de taal aan te brengen. Mogelijkheid tot verrijking van de woordenschat en het opnemen van complexe linguïstische structuren.
6. Vergemakelijkt het leren van andere talen.

Daarnaast bevat het spel een grote diversiteit aan personages in de verhalen en maakt het mogelijk:

7. De observatie van inclusieve beelden bevorderen en een houding van respect ten opzichte van diversiteit aanmoedigen.

BESCHRIJVING

- De AUDIO MP3 (ONLINE) bevat 6 klassieke sprookjes verteld in verschillende talen.
 - Alle SPROOKJES hebben verschillende gekleurde randen om de indeling te vergemakkelijken:

- * DE DRIE BIGGETJES..... : 5 afbeeldingen, met blauwe rand.
- * KLEIN DUIMPJE 5 afbeeldingen, met roze rand.
- * DE SCHILDPAD EN DE HAAS..... : 5 afbeeldingen, met lila rand.
- * DE GELAARSDE KAT..... : 5 afbeeldingen, met groene rand.
- * ASSEPOESTER..... : 6 afbeeldingen, met gele rand.
- * PINOKKIO 6 afbeeldingen, met rode rand.

De kaarten hebben een ZELFCORRIGEREND SYSTEEM AAN DE ACHTERZIJDE: opeenvolgende nummers voor de afbeeldingen van elk sprookje (van 1 tot 5 of 6), in de volgorde zoals het sprookje zich ontwikkelt.

SPELSYSTEEM EN GEBRUIKSAANWIJZINGEN

Het is raadzaam de leerling eerst naar het sprookje te laten luisteren, voordat het overgaat tot het rangschikken van de afbeeldingen. Vervolgens kan het kind, terwijl het naar het sprookje luistert, de afbeeldingen bij het overeenkomstige sprookje leggen. Als het sprookje is verteld, kan door de nummering op de achterzijde van elke afbeelding gecontroleerd worden of het op de goede volgorde is gelegd. Uiteindelijk moet het kind in staat zijn het sprookje te vertellen en de afbeeldingen in de goede volgorde te leggen zonder er naar te luisteren.

VOLGORDE VAN HANDELINGEN

1. Listening attentively to the story before starting to put the story-cards in order.
2. With the story-cards spread out on the table, and while listening to the story, the children should select the corresponding story-card and place them in order. When the narration has finished, the children should turn over each card and check to see if they are in the right order by the numbers from 1 to 5 (or 6).
3. With the story-cards spread out on the table, and once the children are familiar with the tale, they should put the story-cards into the right order without having to listen to the story again.
4. With the story-cards in the right order on the table, the children should tell the story themselves.
5. With the story-cards spread out on the table, the children should put them in the correct order while telling the story.

“DE DRIE BIGGETJES”

In een groot bos woonden drie biggetjes die broertjes van elkaar waren. De wolf liep altijd in de buurt om ze te vangen.

Om zich tegen de wolf te beschermen, besloot ieder biggetje een huis voor zichzelf te bouwen. De kleinste maakte zijn huis van stro, zodat hij snel klaar was en weer kon gaan spelen. De middelste bouwde een huisje van hout. Hij zag dat zijn kleine broertje al klaar was en aan het spelen was, dus maakte hij zijn huisje snel af om samen met hem te spelen. Ondertussen was de oudste en de verstandigste van de drie broertjes, druk bezig een stevig huis van steen te bouwen. – Als de wolf komt, zullen jullie wel zien wat er van jullie huisjes overblijft- mopperde hij op zijn broertjes die vrolijk verder speelden in het bos. Plotseling kwam de wolf tevoorschijn en de biggetjes renden naar hun huisjes om zich daar te verstoppen. De wolf viel eerst het huisje van het kleinste biggetje aan. Hij blies en hij blies en het huisje van stro stortte in.

De wolf achtervolgde het kleinste biggetje, die naar het huis van het middelste broertje vluchtte.

Maar de wolf blies weer en ook het houten huisje stortte in.

De twee biggetjes renden hard weg. Met de wolf vlak achter hen aan kwamen ze buiten adem aan bij het huis van de oudste broer. Met z’n drieën gingen ze naar binnen en deden alle deuren en ramen dicht.

De wolf liep een keer om het huis op zoek naar een opening waar hij naar binnen kon glijpen. Met een ladder klom hij op het dak en liet zich door de schoorsteen naar beneden glijden. Maar de oudste broer, die erg slim was, had een ketel met water op het vuur gezet. De boze wolf viel in het kokend hete water en verbrandde zich. Jankend van pijn rende hij het huis uit. Vanaf toen heeft hij de drie biggetjes nooit meer lastig gevallen.

“KLEIN DUIMPIJE”

Klein Duimpje was de kleinste van zeven broertjes en zusjes. De familie was heel erg arm. De ouders wisten dat ze hun kinderen niet voldoende eten konden geven, maar wilden niet dat ze zouden doodgaan van de honger. Ze waren hierover erg verdrietig en de volgende dag besloten ze de kinderen naar het bos mee te nemen om ze daar achter te laten. Maar de slimme Klein Duimpje had zijn ouders door. Die ochtend gaf de moeder aan ieder kind een stuk brood. In plaats van het op te eten gebruikte Klein Duimpje het brood om een spoor achter te laten door bij elke stap een broodkruimel te laten vallen. Toen hij met zijn broertjes en zusjes alleen en verlaten in het grote bos was, zei Klein Duimpje dat ze zich niet ongerust hoefden te maken, want hij zou de weg gemakkelijk terug kunnen vinden door de kruimels te volgen. Maar de vogels hadden alle kruimels opgegeten. Op zoek naar hun huis kwamen ze bij een huisje en belden daar aan om te vragen of ze er die nacht mochten slapen. Een mevrouw deed open, het was de vrouw van een verschrikkelijke reus die kinderen opat. Maar toen ze de zeven Kleine kinderen zag, kon ze hen niet weigeren en ze mochten die nacht bij haar blijven. Ze waarschuwde de kinderen dat ze naar de kelder moesten vluchten als haar man thuis zou komen.

De reus kwam thuis en vroeg om zijn eten en hij rook al snel het verse vlees van de kinderen. Hij ging op zoek en ontdekte de zeven verstopte broertjes en zusjes. Gelukkig kon de vrouw de reus tegenhouden en zei dat hij beter kon wachten met het opeten van de kinderen tot de volgende dag, want ze had die avond een heerlijke pan vlees klaargemaakt.

Klein Duimpje en zijn broertjes en zusjes konden door een raam vluchten dat de vrouw had opengelaten. Toen de reus de volgende ochtend ontdekte dat de kinderen waren verdwenen, deed hij zijn zevenmijlslaarzen aan en ging naar hen op zoek. Moe van het zoeken in het bos, liet de reus zich vallen en viel in slaap vlakbij de plaats waar de kinderen

zich hadden verstopt. De moedige Klein Duimpje trok de zevenmijlslaarzen van de reus uit en deed ze zelf aan. De betoverde laarzen pasten vanzelf. Klein Duimpje rende met zijn nieuwe laarzen door het bos en vond zijn huis. Hij kon zijn broertjes en zusjes weer mee terugnemen naar huis en ze van de boze reus redden. Dankzij de zevenmijlslaarzen waarmee hij heel erg snel kon lopen, nam de koning hem in dienst als zijn koerier. En zo kwam het dat Klein Duimpje en zijn familie nooit meer honger hadden.

“DE SCHILDPAD EN DE HAAS”

In een groot bos woonden een haas en een schildpad samen met nog heel veel andere dieren. De haas was bekend om zijn lenigheid, snelheid en trots. De schildpad kende iedereen om zijn traagheid, geduld en doorzettingsvermogen. Op een dag werd er een hardloophwedstrijd tussen de haas en de schildpad gehouden.

-Hé schildpad, weet je zeker dat je aan de wedstrijd wilt meedoen? Je weet dat ik van je ga winnen- zei de trotse en zelfverzekerde haas.

De wedstrijd begon en de schildpad kwam langzaam op gang, stapje voor stapje, terwijl de haas er met grote sprongen vandoor ging. De haas keek achterom en in de verte zag hij de langzame schildpad. Dus dacht hij dat hij wel even kon stoppen om iets te drinken. De geduldige schildpad kroop stapje voor stapje vooruit. Toen hij al een poosje aan het drinken was, keek de haas weer achterom en zag de schildpad langzaam maar zeker dichterbij komen en dat hij al bijna bij hem was. De haas ging weer rennen en liet de schildpad ver achter zich. Al snel zag hij dat hij een grote voorsprong had en de zelfverzekerde haas ging onder een boom uitrusten. De schildpad kwam ondertussen langzaam vooruit, maar hij stopte niet om iets te drinken of om uit te rusten. De haas was in slaap gevallen en toen hij wakker werd, kon hij de schildpad niet meer inhalen. Hij zag dat de schildpad eerder bij de finish was aangekomen en de wedstrijd had gewonnen.

Zo kwam het dat de kalme en geduldige schildpad die dag van de snelle en trotse haas won.

“DE GELAARDE KAT”

Er was eens een molenaar die, toen hij stierf zijn molen aan zijn oudste zoon naliet, een ezel aan de middelste en een kat aan de jongste zoon. Maar het was niet zo maar een kat. Om zijn baas te helpen vroeg hij hem om een zak en een paar laarzen en hij ging op jacht. Hij ving twee patrijzen, stopte ze in de zak en bracht ze naar de koning: - Majesteit, mijn baas de markies van Carabas wil u dit eenvoudige geschenk aanbieden -.

Toen de koning op een dag met zijn dochter een ritje maakte, vroeg de kat aan zijn baas of hij in de rivier wilde zwemmen. De kat verstopte de kleren van zijn baas en toen hij langs de koets van de koning kwam, riep hij: - Help! Mijn baas, de markies van Carabas verdrinkt!- De kat vertelde dat bandieten de kleren van zijn baas hadden gestolen en ze in de rivier hadden gegooid. De koning gaf opdracht de markies een mooi kostuum aan te doen en toen de prinses hem zo mooi aangekleed zag, werd ze verliefd op hem. De koning bood hem aan mee te gaan in de koets naar zijn kasteel.

De kat ging vooruit en vroeg aan de boeren die hij tegenkwam of ze tegen de koning wilden zeggen dat de velden die ze maaiden van de markies van Carabas waren. En dat deden de boeren toen de koning in zijn koets voorbijkwam.

De kat kwam bij het kasteel van de echte eigenaar van de velden aan. Dat was een schurk die zich in alle soorten dieren kon veranderen. De kat vroeg hem of hij zich in een leeuw kon veranderen, en de man werd een wilde leeuw. - Dat is gemakkelijk- zei de kat, - maar

je kunt je natuurlijk niet in een klein dier zoals een muis, veranderen -. De man veranderde in een muis, de kat sprong op hem af en at hem op.

Op dat moment kwam de koets van de koning er aan. De kat heette hem welkom op het kasteel van de markies van Carabas. De koning vond het kasteel zo prachtig dat hij dacht dat de markies een goede man voor zijn dochter zou zijn.

En zo kwam het dat dankzij de slimheid van de Gelaarsde Kat, de molenaarszoon in de markies van Carabas veranderde en met de dochter van de koning trouwde.

“ASSEPOESTER”

Er was eens een lief en mooi weesmeisje dat Assepoester heette. Ze woonde bij haar stiefmoeder en twee stiefzusters, die jaloers waren omdat ze zo mooi was en ze lieten haar de hele dag werken.

Op een dag waren ze uitgenodigd voor een bal in het paleis van de prins, maar Assepoester mocht niet mee, omdat ze de vloer moest boenen en eten moest koken voordat ze terugkwamen.

Toen ze alleen was, begon Assepoester te huilen en voelde zich ongelukkig. Toen verscheen er een goede fee die zei:

- Assepoester, je bent erg lief en daarom mag je naar het feest gaan.

En met een gebaar veranderde de fee haar armoedige kleren in een prachtige jurk. Een pompoen veranderde ze in een koets, vier muizen in paarden en een paar hagedissen in koetsiers.

De fee zei:

- Op één ding moet je goed letten, je moet om middernacht weer thuis zijn, want dan wordt de betovering verbroken.

Assepoester ging meteen naar het bal.

Tijdens het feest had de prins alleen maar oog voor haar en ze dansten de hele avond samen. Alle gasten vroegen zich af wie toch dat mooie meisje was, zelfs haar stiefzusters herkenden haar niet. Assepoester was zo gelukkig dat ze de waarschuwing van de goede fee helemaal was vergeten, totdat ze de eerste klokslag van middernacht hoorde. Ze liep zo snel het paleis uit dat ze onderweg een van haar glazen schoentjes verloor.

Het enige dat de prins nog van haar had was haar glazen schoentje en hij kondigde daarom aan dat hij zou trouwen met het meisje dat het schoentje paste.

Alle dames van het koninkrijk pasten het schoentje, maar niemand had de fijne voeten van Assepoester. Toen Assepoester aan de beurt was, paste de schoen perfect, tot verbazing van iedereen.

Het meisje en de prins beloofden toen dat ze nooit meer uit elkaar zouden gaan. Ze trouwden en leefden nog lang en gelukkig.

“PINOKKIO”

Er was eens een vriendelijke, aardige oude man die Geppetto heette. Hij kon heel erg goed houten poppen maken. Een van de poppen beviel hem zo goed dat hij hem bekeek en dacht: - Ik noem hem Pinokkio! Wat zou het leuk zijn dat hij een echte jongen zou zijn, hij zou als een zoon voor me zijn!- Het was een droom van de man, die zelf geen kinderen had.

Die nacht, terwijl Geppetto sliep, kwam er een goede fee naar de werkplaats van de oude man. Ze vond Pinokkio zo mooi dat ze de maker wilde belonen door de pop tot leven te wekken. Wat was Geppetto blij de volgende ochtend! Toen hij zijn werkplaats binnenkwam, bewoog Pinokkio en begon hij te lopen, te lachen en te praten! Maar hij bleef wel van hout.

Geppetto wilde dat Pinokkio een slimme jongen werd en stuurde hem naar school. Daar leerde hij Pepito kennen, een aardige krekel die zijn beste vriend werd. Maar Pinokkio leerde ook al snel twee ondeugende jongens kennen, en in plaats van naar school te gaan en te luisteren naar de goede raad van de krekel, ging hij met hen lol trappen en kattenkwaad uithalen. Pepito de krekel was erg verdrietig over het gedrag van zijn vriendje. Pinokkio verliet het huis om het avontuur te zoeken en ging niet meer naar school. Na enige tijd kreeg hij grote ezelsoren omdat hij niet kon lezen en schrijven, en of dat nog niet genoeg was, werd zijn neus langer en rood als hij een leugentje vertelde! Op een dag hoorde Pepito dat Geppetto in een zeilbootje op zoek was gegaan naar zijn zoon Pinokkio en dat hij door een grote walvis was verslonden. Pepito ging toen op zoek naar Pinokkio en met zijn tweeën gingen ze naar zee om de arme oude man te redden. Toen Pinokkio en de krekel bij de walvis kwamen, opende die zijn enorme bek en at hen helemaal op, net als hij met Geppetto had gedaan. Eindelijk waren Geppetto en Pinokkio weer samen! Nu moesten ze iets verzinnen om uit de buik van de walvis te komen. – Ik weet het!- zei Pepito de Krekel – laten we een vuur maken!-. Van het vuur moest de grote walvis niezen en het bootje met zijn drie bemanningsleden vloog eruit. Pinokkio ging weer met Geppetto naar huis, ging elke dag naar school en was netjes en beleefd. Geppetto was trots op hem en voor zijn goedheid veranderde de goede fee hem in een echte jongen van vlees en bloed!